

PHIÊU BẠT THA HƯƠNG

Ngày 7/8 vừa qua, Lê Khả Phiêu, cựu Tổng bí thư đảng CSVN, qua đời ở tuổi 89.

Tờ báo mạng “tuoitre.vn”, ngày 08/08, đưa tin: “Theo Tân Hoa xã ngày 8-8, Chủ tịch Trung Quốc Tập Cận Bình đã rất ‘sốc’ khi nghe tin ông Lê Khả _ qua đời. Vì vậy thay mặt Đảng, Chính phủ và nhân dân Trung Quốc cũng như cá nhân mình, ông Tập gửi lời chia buồn sâu sắc tới Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng, Đảng Cộng sản Việt Nam, Chính phủ và nhân dân Việt Nam về sự kiện này, đồng thời gửi lời chia sẻ sâu sắc tới gia đình ông Lê Khả Phiêu”.

Theo Wikipidea, Lê Khả Phiêu sinh 12/1931 ở Thanh Hóa. Cả đời chỉ biết đánh đấm.

14 tuổi tham gia Việt Minh (1945), 18 tuổi: đảng viên Đảng CS. Đi bộ... đội năm 19 tuổi, chức vụ: binh nhì (1950). 24 năm sau, 1974, lên thượng tá (tương đương cấp bậc đại tá trong QLVNCH). 10 năm sau lên thiếu tướng. Cấp bậc cuối cùng trong quân đội là thượng tướng (1992).

Thời chiến mà 42 năm, hơn nửa đời người, từ binh nhì lên thượng tướng thì cũng chả có gì gọi là xuất sắc. So với anh “lính trơn” Lê Hồng (1938) của QLVNCH, chưa đến 20 năm chiến trận (đó là vừa đánh, vừa học / đến tú tài), đã lên trung tá, một trung tá “thứ dữ”, Trung tá thiên thần, đội mũ đỏ nhảy lên đầu địch, thì cặp lon thượng tướng phải tên tò đi chỗ khác chơi! Đó là chưa nói chuyện có được chúng, cũng nhờ vâng lệnh Đảng, mang quân đi chiếm đóng Campuchia!

Binh nghiệp “thường thường”, nhưng con đường hoạn lộ chính trị của Lê Khả Phiêu thì cứ như “ô tô bon bon trên đường cao... tốc ấy”. Khởi từ 1991: ủy viên Ủy Ban chấp hành Trung ương Đảng, 1992 vào ban Bí Thư. 1994 vào Bộ Chánh Trị. Cuối 1997 trở thành Tổng bí thư. Vồn vện 6 năm!

Cứ như Phiêu đã được “Bác” hiện ra, gõ cây gậy thần (?) lên đầu, “cốc” một cái, từ một Ủy viên trung ương tầm thường, thành đồng chí Tổng bí thư!

Văn thì dốt, Võ cũng xoàng, nhưng cũng nhờ thế mà Phiêu được 3 ông cố vấn: Lê Đức Anh, Đỗ Mười, Võ văn Kiệt đưa lên làm Tổng gậy: ký các hiệp định “dâng đất, hiến biên cho Tàu”. Ký xong, “cốc” một cái, Phiêu bị mấy “cố” (nội?) hất xuống. Khả Phiêu thành Khả... Tiêu, Tổng gậy được thay bằng Tổng ngốc Nông Đức Mạnh!

Nói đến Lê Khả Phiêu, người Việt Nam nghĩ ngay đó là một người bán nước. Và một anh trưởng giả học làm sang, qua các bức ảnh chụp ở dinh thự Hai Lúa được phát tán trên mạng (2009), trong đó, người ta thấy vàng bạc chũm nhầu, ngà voi thách trổng đồng, tượng các “Bác” (Nga, Tàu, Việt) xen lẫn tượng... Phật (!), v.v. Tóm lại, một màn khoe của rất rẻ tiền, cho thấy cái “trình độ” của chủ nhân!

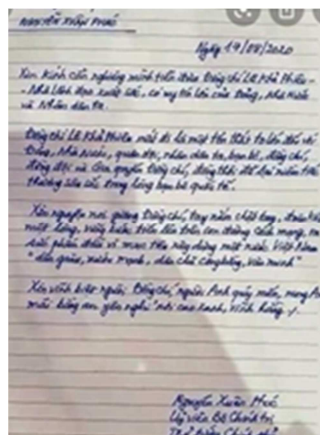
Như Lê Đức Anh năm rồi, CS cũng ra lệnh cử hành hai ngày quốc tang (đúng ra là Đảng–tang) cho Phiêu.

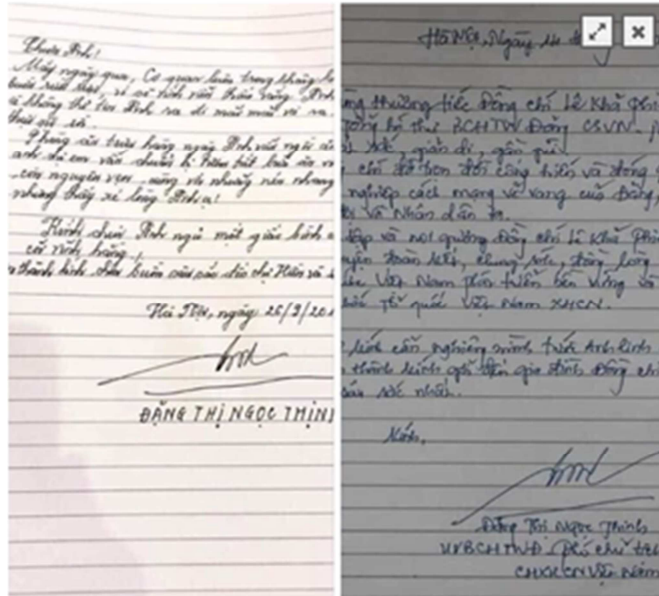
Trong mấy ngày “quốc” tang ấy, có mấy chuyên buồn... cười.

Thứ nhất, theo nghị định của quốc hội CSVN, đương kim Tổng bí thư kiêm Chủ tịch nước Nguyễn Phú Trọng đương nhiên là Trưởng ban tang lễ nhưng ông “trưởng ban” này mê... lặn, không thấy tăm hơi gì cả. Y như đám ông Lê Đức Anh năm rồi, ông Trọng chỉ gửi hoa chia buồn.

Hoặc là ông Trọng muốn chứng tỏ cho người ta thấy là ông xem thường ông Anh và ông Phiêu. Hoặc là ông Trọng lâm trọng... bệnh, đi không nổi. Nên đại diện cho Đảng và Chính Phủ lần này là ông Nguyễn Xuân Phúc, ca sĩ “tết Trung Thu ngóng (cột) đèn Cờ Hoa” chạy về VN. Ngóng đến niêng đầu mà chẳng thấy cột nào di tản về!

Thứ nhì là trên báo Người Việt (Hoa Kỳ), qua những hàng chữ (công thức) chia buồn trong sổ tang của mấy đồng chí, đồng Đảng, đồng thuyền, người ta khám phá rằng mấy câu này đã được ghi (lậu) từ... trước. Như tuồng chữ của Phó Chủ Tịch Nước Đặng thị Ngọc Thịnh hoàn toàn thay đổi, từ chia buồn này sang chia buồn khác (!). Hay như chia buồn của ông Thủ tướng đã được viết sẵn, chỉ chờ ông ký... tên vào.

A. Hóa ra là vậy! Dễ như thế mà không đoán ra.

Có lần, đọc mấy câu viết trên một quyển sổ lưu niệm, tôi lấy làm ngạc nhiên về câu văn, nét chữ của ông Trọng. “Cha này viết cũng không đến nỗi nào. Cử nhân Văn Chương là phải. Đã thế chữ lại đẹp. Có lẽ nhờ lúc nhỏ được... Tây, đằm dạy dỗ (Trọng sanh 1944)”?

Mấy quan trẻ đảng viên sau này thì tôi không biết, chứ lúc còn ở Việt Nam, đọc mấy hàng chữ nắn nót, cua bò, giun lết, viết sai chính tả của mấy Hai Lúa chính trị viên, Hai Lúa bí thư tỉnh ủy, Hai Lúa chủ tịch nhân dân... mà thấy mắc cỡ dùm! Vừa xấu lại vừa buồn cười. Cứ như lúc... tôi mới tập viết!!!

Không nói đến chữ đẹp hay xấu, tưởng tượng nếu anh Phúc niễng, công du ở Hoa Kỳ, viết mấy hàng chữ lưu niệm “Ma-zơ in VietNam...” rồi, bắt chước “Bác”, thay “Ph” bằng “F”, ký tên... “Fuc” thì nhục biết chừng nào!

Không nghe báo chí, truyền thông nói gì đến các chia buồn của các nguyên thủ quốc gia khác, ngoài cái chia buồn “sâu sắc” của đồng chí Tập Cận Bình.

Cũng theo tờ tuoitre.vn “... Trong thư, Chủ tịch Tập Cận Bình nhấn mạnh ông Lê Khả Phiêu là lãnh đạo tiền bối xuất sắc của Đảng và Nhà nước Việt Nam, đã dẫn dắt nhân dân Việt Nam đạt thành tựu to lớn trong công cuộc xây dựng chủ nghĩa xã hội và đổi mới”.

“Đồng chí Lê Khả Phiêu cũng là đồng chí và bạn bè thân mật của Đảng và nhân dân Trung Quốc, đóng góp nổi bật vào việc thúc đẩy xây dựng quan hệ Việt-Trung. Láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai”, thư viết.

Tôi không biết lúc ông Lê Đức Anh mất, ông Tập có bị “sốc” (sic), và có viết những câu “nâng bi, thương tiếc” như đối với ông Phiêu không? Nhưng tôi nghĩ là không. Giả sử là ông Tập chỉ muốn cảnh cáo đám lãnh đạo CSVN. “Cứ nhìn Lê Khả Phiêu thì thấy: cúi đầu, quy thuận Thiên triều thì sống được cung, chết được ca tụng”. Đã vậy, họ Tập còn lấu cá, nhắc lại “16 chữ vàng”, “*Láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai*”, một phương châm do Giang Trạch Dân đưa ra và Lê Khả Phiêu cung kính nhất trí “*nguyên tác ‘Son thủy tương liên, Lý tưởng tương thông, Văn hóa tương đồng, Vận mệnh tương quan*”.

Đúng là 16 chữ vàng đối với Trung Cộng. Nó xác định Việt Nam thuộc về... Trung Cộng! Sông núi liền nhau (không biên giới), chung một chủ nghĩa CS, chung một... văn hóa (?!), chung một vận mệnh.

Bị người ta chơi cha như thế mà cả đám chỉ biết ngậm miệng, chấp tay, trước quan tài một tên tay sai bán nước thì người Việt Nam cần gì phải tự hỏi... “khả phiêu” (có thể “phiêu”)?

–Phiêu là cái chắc. Phiêu bạt, phiêu dạt, phiêu linh, phiêu tán...

“Thà làm một người vượt biên ty nạn còn hơn làm dân một nước nô lệ ngoại bang”.

BP

19/8/2020

Nguồn: Internet eMail by **th** chuyên

Đăng ngày Thứ Tư, August 19, 2020

Ban kỹ thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH